

Robert Bajtal emléktorna

Néha előfordul, hogy ami közel van, az is távolinak tűnik. De azután, mire mi magunk is kezdenénk elhinni, hogy a távolság áthidalhatatlanná vált, akkor egyszeriben ledőlnek az akadályok, és minden ott folytatódik, ahol évekkkel ezelőtt abbamaradt...

A DPSE a horvát posta szívéjes invitálásának eleget téve idén újra képviseltette magát Vinkovciban, ahol a tragikus körülmények között, munkavégzés közben elhunyt Robert Bajtal, egykori postás kolléga emléke előtt adózva rendeztek sportnapot.

A Horvátország minden szegletéből összegyűlt csapatok mellett a DPSE röplabdában, és kispályás labdarúgásban vette fel a versenyt a hazai színeket képviselő postásokkal.

Az időjárás nem volt kegyes a szervezőkhöz, és a résztvevőkhöz, de az időnként zuhogó eső ellenére egy nagyon jó hangulatú rendezvényen vehettünk részt.

A röplabda pályáról mosollyal arcukon, és ezüstéremmel a nyakukban jöhettek le a mieink, de a futballpályán sem vallott szégyent csapatunk. Végül azonban egy gól hiányzott ahhoz, hogy továbbjussunk a csoportunkból.

A sportolás mellett az ismerkedés, a jókedv, és a barátkozás volt a főszereplő, mely leginkább az esti eredményhirdetést követő zenés, táncos mulatság során domborodott ki, ahol ízelítőt kaptunk a horvátokra jellemző zenei világból, báli hangulatból, és amit a küldöttségünk tagjai is nagyon hamar magukévá tudtak tenni.

A vasárnap a tiszteletadás jegyében zajlott: a közeli Vukovárban szembesülhettünk azzal, hogy az értelmetlen pusztítást követően hogyan próbál talpra állni egy város, és miképpen emlékezik a hősökre. A város jelképe, a víztorony, lépcsősorával bírta erőfeszítésre a társaságot, de sportemberek lévén legyőzve az akadályokat szapora pulzusszámmal, mégis elégedetten nézhettünk körbe. Felettünk a szélben lobogó horvát zászló, alattunk a vén Duna.

A helyi temetőben pár meghallgatott gondolat, és a sírok látványa segített bennünket abban, hogy kellő tisztelettel és főhajtással adózzunk vendéglátóink előtt.

Élményekben gazdag hétvégén túl, fáradtan, de mégis feltöltődve érkeztünk a határhoz. Mindezt tettük abban a tudatban, hogy nemcsak, hogy túléltek a mögöttünk hagyott eseményeket, gólokat, pontokat, hanem együtt éltük meg mindezt.

És bár néha kicseleztek bennünket, néha nem tudtunk fogadni egy-egy nyitást, de végig nyitottak maradtunk egymás gondolataira. Talán még ki is találtuk egyiket-másikat.

A tükörbe nézve is megtaláltuk egymást, és átértük mindazt, hogy ilyen rövid idő alatt, akár játék közben is sikerülhet csapatot kovácsolni. Persze ehhez kellett a határokon átívelő közös nevező: a nemzetközi postás család...

Bai Csaba